

Konkurz

Hanku probudil zpěv ptáků. Otevřela oči a slastně se protáhla. Koruny stromů lehounce šuměly vánkem a vůně známého lesa ji políbila na uvítanou do nového dne. Tady snad ani nebylo možné mít špatné sny. Ještě malou chvíli pozorovala hru světla a stínů v listoví staré lípy a zhluboka vdechovala svěží vzduch. Nikde jinde nebyl tak lahodný.

Vstala a vydala se ke svému oblíbenému jezírku. Dřív bývalo docela malé, ale otec nejspíš zjistil, že ráda plave, takže se od jejího posledního pobytu doma roztáhlo skoro na dvojnásobnou velikost. Část břehu pokrývalo rákosí, kde se uhnízdili ptáci. Zde na území jednorožců nejevili před lidmi strach. Shodila oblečení a pomalu vstoupila do vody. Plavala tak dlouho, až se pohybem v chladné vodě příjemně rozehrála. Na břehu se magicky usušila, vklouzla do šatů a pěšky se vydala za svou rodinou. P'ujibo ji už vyhlížel a spolu s ním i L'gala.

„Kde je otec?“ podivila se, protože se nestávalo, aby tu R'íhan po ránu chyběl.

„Byl přizván k nějakému jednání. Nám doporučil, abychom zatím nasbírali drahé kameny,“ odpověděla L'gala,

„prý abychom byli připraveni, kdybys je náhodou potřebovala.“

„A k čemu by je H'anarija mohla potřebovat?“ projevila P'ujibo na jednorožce až nemístnou zvědavost.

„Ještě nenastal čas otázek a odpovědí, můj milý,“ napomenula ho matka vlídně. Hance bylo jasné, že nemá cenu vyzvídat, a bez připomínek následovala L'galu ke břehům říčky. Byl krásný teplý den, takže jim sběr kamenů připadal víc jako zábava než jako práce. Osvěžovali se ostružinami a pozdními malinami. Užívali si klidné a příjemné dopoledne, dokud L'gala nevyhlásila čas oběda a odpočinku. Mladý jednorožec se zaběhl na louku napást a před Hankou se objevil velký list. Na něm byla naservírována čerstvá očištěná zelenina, několik tenkých kukuřičných plátek, které L'gala uměla tak báječně vykouzlit, malá miska s medem a jablko. Opřela se o kmen stromu a mhouřila oči před poledním sluncem, které místy jasnými záblesky paprsků pronikalo korunami buků.

Ještě ani nedojedla, když přišel R'íhan. Jeho syn zanechal pastvy, přiběhl blíž a všichni se napjatě zadívali na statného jednorožce s tmavou skvrnkou na krku.

„Tak co, jak dopadlo jednání?“ pobídla ho L'gala k rozhovoru.

„Naše dcera poslala ochráncům dopis, v němž protestuje proti zamítavému postoji týkajícího se jejího zařazení do výcviku. Pozvali si mě, aby se zeptali na můj názor.“

„Doufám, žeš mě doporučil,“ nedočkavě přešlápla dívka.

„Ať posoudí tvé schopnosti a znalosti sami,“ mrkl na ni jednorožec, „nebudu ti udupávat cestičku, ani bránit tvému rozletu.“

„A co oni?“ nebyla z jeho odpovědi moudrá.

„Možná by ses, dcero, měla vrátit do Santareny. Třeba už ti tam dorazil důležitý dopis.“

„Oni mě vezmou?“ zazářily Hance oči.

„Možná ano, možná ne. Stojíš na křižovatce osudu. Kterou cestou se vydáš, bude záležet jenom na tobě, milá H'annarijo.“

„A co bys mi doporučil ty, otče? Máš pro mě nějakou radu?“

„Jdi za svými sny a za svým srdcem.“

No jasně! Že jsem se vůbec ptala, pomyslela si v duchu Hanka.

„Víš, dcero, něco už jsem se vedle tebe naučil. Ty obvykle nemáš ve zvyku poslouchat rady zkušených. Je lépe dávat ti místo rad jen lásku a důvěru.“

„Jsi báječný táta.“

„Vezmi s sebou kameny, co jste dnes nasbírali, a běž zjistit, co ti ochránci napsali.“

K čemu tolik kamenů, pomyslela si zvědavě, ale nahlas se nezeptala. Jistě se všechno v pravou chvíli dozví. Raději neztrácela čas.

S trochou lítosti se rozloučila s jednorožci. Nejsmutnější byl její bráška P'ujibo. Těch pár dní, co tu spolu strávili, uteklo příliš rychle.

Sotva se vrátila do Kouzelných zahrad v Santareně, hned ji vyhmátl Zachariáš. Trpaslíkovy vousy Hanku napůl poškrábaly, napůl pošimraly při uvítacím objetí. Hned byla zavlečena do kuchyně a nakrmena šťavnatou pečení.

„Jsi jako bledule,“ rozčiloval se trpaslík, „cím tě ti kopytnatci vlastně krmí?“

„Ale, Zachu, přece víš, že pro mě chtějí jen to nejlepší.“

„Jasně, to si umím představit! Nevyhnali tě na pastvu?“ Se smíchem nad jeho brumláním mávla rukou.

„A nepřišla mi nějaká pošta?“ zeptala se hned po moučnku.

„Hmm,“ zamručel a sáhl do jedné z mnoha kapes.

Dopis byl psaný na úředním papíře, jako každé důležité oficiální oznámení. Netrpělivě odstrčila prázdnou misku a rozložila list na stole. Trpaslík se jí naklonil přes rameno a četl spolu s ní.

*Vážená žadatelko,
po Vašem protestu jsme znovu pečlivě zvážili své rozhodnutí. Máme-li ho změnit, potřebujeme posoudit Vaše schopnosti při osobním kontaktu. Tímto Vás zveme k pohovoru na čtvrtek ráno v osm hodin do našeho centra v Dubovníku. Vaše nepřipadná neúčast bude chápána jako souhlas s původním rozhodnutím.*

S pozdravem...

Hanka se ani nenamáhala číst do konce.

„Čtvrtek je přece už zítra. Co kdybych pozvání nedostala do ruky včas?!“ zamračila se.

„No a? Zase bys šla normálně do školy,“ pokrčil rameny trpaslík.

Hanka se nemohla dočkat rána. Několikrát se vzbudila s děsivou představou, že právě zaspala.

„Uklidni se, sestřičko,“ konejšilo ji něžné Plamovo broukání v její mysli, „ještě máš dost času. Neboj se, nenechám tě zaspat.“

Probudila se o hodinu dřív, než potřebovala. Trpaslík ji donutil sníst několik sušenek. Když byla Hanka nervózní, jídlo do sebe soukala jen s krajní nechutí.

V Dubovníku zjistila, že není sama, kdo byl pozván k pohovoru. Jakmile se pracovala do první kanceláře, zeptala se na počet zúčastněných přímo.

„Ano, pozvali jsme si pět mladých žen, protože se jedná o neobvyklou misi,“ odpověděl jí starší muž, „rádi bychom dnes vybrali tu nejvhodnější kandidátku.“

„I ostatní se ucházejí o zařazení mezi ochránce?“ zajímalo Hanku.

„Ne. Zbylé čtyři dobrovolnice už patří mezi ochránce a absolvovaly na rozdíl od vás základní kurz i přísahu. Vy jste se mezi nimi ocitla jen shodou okolností, neboť váš protest proti zamítavému rozhodnutí přišel v okamžiku, kdy jsme začali hledat plnoletou ženu, která by vypadala mladší, než je ve skutečnosti. Rozhodli jsme se vám poskytnout možnost uplatnění, prokážete-li dostatečné schopnosti.“

„Oč půjde?“

„Povím vám, slečno, totéž, co všem ostatním. Potřebujeme, abyste v prostředí schopných kouzelníků předstírala, že je vám o tři roky méně, že školu berete jen jako nudnou okrajovou záležitost, které se člověk dost dobře nemůže vyhnout. Důležité je vypadat co nejlépe v očích největších darebáků ve škole. Lákají vás i pokusy s nepovolenou magií. Není pro vás problém chodit za školu a utahovat si z učitelů, i kdyby tím učitelem byl drak.“

„Cože? Dračí učitel?“ vykulila oči Hanka.

„Máte s draky nějaký problém? Ve vaší složce stojí, že mluvíte slušně drakovsky.“

„Ne, ne, žádný problém! Jen mě ta představa překvapila.“

Muž přikývl a pokračoval: „Za chvíli předstoupíte před komisi a pokusíte se ji přesvědčit, že jste právě taková, jak jsem vám naznačil. Budou vás pozorně sledovat všemi smysly, včetně sedmého. Máte deset minut na přípravu. Jakmile se budete cítit připravená, vstupte těmito dveřmi.“

Muž ukázal příslušným směrem a Hanka se zamyslela nad podivnými požadavky. Na přípravu jí stačila minuta. Zhluboka se nadechla a vtrhla do označené místnosti.

Bylo přítomno víc lidí, než čekala. Tři starší muži u stolu si hned od prvního okamžiku dělali poznámky. Nejsilnější magická sonda k ní ale dorazila z nejvzdálenějšího kouta,

kde seděl mladý mág zabořený do velkého křesla. Bez sentimentu jeho magii zlostně odrazila a odbojně vystrčila bradu. Jestli má hrát roli problematické žačky, dopřeje jim svéráznou holku se vším všudy.

Muži u stolu se začali vyptávat na jméno, bydliště, datum narození, rodiče a další věci. Odpovídala stručně na půl úst a snažila se lhát co nejméně.

„Takže vy, slečno Vronová, tvrdíte, že rodiče už nemáte...“

„Jestli mě někdy někdo vychovával, tak co si pamatuji, rodiče to rozhodně nebyli. Copak bych skončila v děcáku, kdybych je měla?“

„Ale navštěvujete prestižní školu, někdo vám přece musel platit studia a dělat poručníka.“

„Jak jinak,“ ušklíbla se, „vždycky se najdou dobrodinci, co chtějí dát zanedbanejm sirotkům šanci. Přece bych jim nezkazila radost. Chcete jména těch, co mě živili a šatili?“

„Proč i nadále chodíte, slečno, do magické školy, vždyť už máte ukončené základní vzdělání?“ zeptala se žena v pozadí. Hanka zaznamenala, jak na ni zkouší kouzlo na odhalení lži.

„Některé znalosti jsou užitečné. A pak. Člověk se seznámí se spoustou zajímavých lidí. Když někdo platí školné, proč bych se měla hrnout do práce?“

„Už jste někdy proti někomu použila kouzlo z temné magie?“

Hanka se ženě podívala přímo do očí a otevřela částečně svou mysl: „Ano, použila. Bylo to, bylo to... neuvěřitelně opojné.“ Hned vzápětí mysl obrnila proti narušení, aby si nemohli přečíst, jak ji tenhle pocit tenkrát vyděsil.

„Chtěla byste se naučit i mocnější kouzla z oblasti temné magie?“

„Jak už jsem řekla, znalosti se vždycky mohou hodit,“ zamyslela se dívka, „není na škodu se orientovat i v méně propagovaných oborech.“

„Považujete růžové draky za podřadný druh?“ zeptala se drakovsky další žena.

„A mám na otázku odpovědět jako člověk nebo jako černý drak?“ rovněž použila zřetelnou drakonštinu Hanka.

Chvilí bylo ticho a muž od stolu kývl na dívku: „To je prozatím všechno. Můžete jít, slečno Vronová. Vyrozumění o výsledku pohovoru obdržíte do dvou dnů.“

Lehce se uklonila a opustila zkušební místnost. Dost ji rozčilovalo, že jí nikdo nic konkrétního neřekl. Dva dny! Kdo má tak dlouhé čekání vydržet?!

Nakonec se dočkala.

V pátek večer se v Kouzelných zahradách objevil Nik a nechal se pozvat do stromového domečku na večeři. Hanka byla z jeho návštěvy trochu v rozpacích. Jeho jiskřivá osobnost výrazně pohasla – částečně po událostech kolem aberilů, a hlavně poté, co s Paulou přišli o dítě, které čekali. Nebylo divu, že vypadal zasmušile.

Nejdřív vyprávěl, co je nového doma, vyřídil pozdravy od Pauly i Sidi, a teprve když dojedli, ukázalo se, že sem nedorazil náhodou, ale pracovně.

„Co bys říkala tomu, kdybys místo Santareny strávila rok na jiné magické škole?“

„Cože? A proč?“ rychle zkontrolovala jeho výraz, aby si ověřila, zda si z ní neutahuje.

„Včera jsi byla na pohovoru v Dubovníku. Mám ti sdělit, že jsi byla jednoznačně nejlepší ze všech uchazeček. Máš-li pořád zájem působit v řadách ochránců, nabízím ti účast na jedné naší akci.“

„A to už se jako stanu ochráncem?“ rozzářily se Hance oči.

„Zatím složíš jen přísahu spolupracovníka. Ochráncem se můžeš stát až po absolvování základního výcviku. Ale na ten teď nebude čas. Tahle akce dost spěchá.“

„Tak honem povídej! O co půjde?“

„Nejdřív tu přísahu. Opakuj po mně: přísahám, že jako spolupracovník ochránců... budu ze všech svých sil napomáhat tomu..., aby všechny poctivé, spravedlivé a mírumilovné bytosti... mohly žít v klidu a míru.“

Když Hanka postupně zopakovala slova přísahy, uchopil Nik její levou ruku a dotkl se svým prstenem jejího prstenu a jeden z maličkých rudých odlesků se zbarvil bíle.

„Nyní jsi spolupracovníkem ochránců. Kdyby se někdy ta bílá skvrnka na tvém prstenu zbarvila zase doruda, bude to znamenat, že jsi nejednala v duchu přísahy.“

„A co by se potom stalo?“

„Pokud bys o slyšení požádala sama, komise ochránců by přezkoumala tvé skutky. Vždycky vyzní lépe, když provinilý uzná svou chybu. Stejně se nelze projednávání před komisí vyhnout.“

„A co ty? Ty už jsi někdy něco takového zažil?“

Nik posedl na židli a sklopil oči, ale vzápětí je zase zdvihl a beze stopy úsměvu se zadíval na Hanku: „Ano. Nalétl jsem na jeden starý kouzelnický trik a pronásledoval nevinného. Mé chování ho hodně poškodilo v očích sousedů. Kromě toho, že jsem se zodpovídal ochráncům, mě pak z terénu přeložili na úřednické místo a navíc jsem musel obejít všechny sousedy dotyčného chlapíka a všem vylicít, jak jsem byl neschopný. Zatím jsem nenašel sílu to někomu vyprávět, ani Paule. Ty jsi první...“

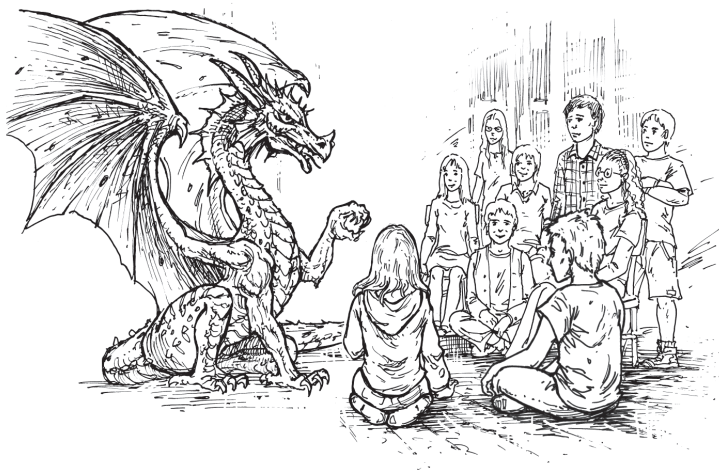
„Díky za důvěru. Buď bez obav. Nechám si to pro sebe. Jen jsem byla zvědavá.“

„No, počítej s tím, že zodpovědnosti se nevyhneš.“

„A k čemu jsem se vlastně zavázala?“

„Škola, kam tě chceme poslat, je území spravované draky a lidmi, co jim slouží. Bdělí se tam nedávno dostali s draky do konfliktu a pár týdnů vzájemné vztahy nepříjemně drhly. Nakonec se obě strany dohodly na kompromisu. Draci

dovolili Bdělým monitorovat území, kde bydlí lidé, ale bez jejich souhlasu ochránci nesmí do ničeho zasahovat.“

„Opravdu draci na svém území provozují magickou školu pro lidi?“

„Ano. Draci si ve své škole vychovávají sluhy a spolupracovníky. Navíc od žáků vybírají neuvěřitelně vysoké školné.“

Hanka nevěřicně vrtěla hlavou: „Chceš mi tvrdit, že boháči platí za to, aby mohli sloužit drakům? Nejsou náhodou padlí na hlavu?“

Dívka ve své mysli ucítila Plamův kontakt. Drak byl zvědavý, co ji tolik překvapilo. Pozvala ho tedy do svého mentálního krystalu, aby mohl rozhovor s Nikem sledovat spolu s ní. Jestliže má strávit školní rok na dračím území, měl by o tom Plam vědět. Možná ani on zatím neslyšel o škole pro dračí sluhy. Kdo by něco podobného pro své děti plánoval? Znovu obrátila pozornost k tomu, co Nik říká.

„Uvědom si, Hanko, že ne každý má možnost poznat draky do hloubky jako ty. Jsou lidé, kteří k nim vzhlížejí a dali by první poslední za příležitost dostat se k nim blíž.“

